

Vardas įpareigoja prasmingiems darbams

16-osios vidurinės mokyklos mūsų mieste jau nebėra. Nuo šiol ji vadinsis tautos šviesuolio bei kankinio už Lietuvos laisvę kunigo Alfonso Lipniūno vardu. Taip įrašyta naujai pašventintame kryžiuje, tai į savo širdį įsirašė kiekvienas mokyklos pedagogas, moksleivis, dalyvavęs iškilmėse, kurias būtų galima pavadinti didele ir atvira dvasingumo pamoka. Pamoka, kurioje, anot mūsų, pedagogų, "išgirsi musę skrendant".

Saulėtą rudens rytmetį Kristaus Karaliaus katedra prisipildė vaikų. Graži ir didelė mokyklos šeima. Šv. Mišias aukojo mokyklos kapelionas G. Jonikas. Prie kunigo A. Lipniūno kapo susikaupimo valandą kalbėjo jo sūnėnas A. Lipnickas ir dukterėčia A. Abromavičienė, monsinjoras J. Antanavičius pasakojo kapo atsiradimo istoriją. Ilgai laukė vyskupo K. Paltaroko rankomis sodintas gluosnis čia sugrįžtančio to, kurį vyskupas ruošė palikti savo įpėdiniui. Net 50 metų! "Dabar iš šio kapo sklinda šviesa, ir norisi tikėti, kad netolimoje ateityje jis gali tapti dar vienu Lietuvos šventuoju", - užbaigė savo žodį mons. J. Antanavičius, kurio rūpesčiu minimo kunigo palaikai buvo iš Lenkijos pargabenti ir palaidoti Šventoriuje tos pačios Katedros, kurioje jis darbavosi.

Moksleivių bei svečių akyse istori-

nės minutės, kurių nepamirši: kryžiaus Šventinimas, atminimo ažuoliuko sodinimas. Nevaikiškai susimąstę vaikų veidai. "Aš baigiau kun. A. Lipniūno mokyklą", - nuo dabar galės pasididžiudamas ištarti kiekvienas iš jų.

Iškilmės išpuoštoje, pilnutėlėje mokyklos salėje stebino moksleivių susikaupimu. Ne, nieko panašaus dar neteko matyti. Kaip vis dėlto vaikai ir jaunimas jaučia, kas yra tikra, kas graudu, kas taip arti širdies... Monsinjoras J. Antanavičius savo pasakojimą iliustravo brangiomis relikvijomis, parsivežtomis iš Lenkijos, išimtomis net iš kapo - grandinėle nuo kryželio, šukos, dantų šepetukas, trumparegio akinukai su kalėjimo sargybinio koja sudaužytu dešiniuoju stiklu, pamokslų užrašai... Sudrebėjo monsinjoro balsas, kai jis iškėlė miniatiūrinę Lietuvos vėliavą, išnešiotą Štuthofio koncentracijos stovyklos kankinio kuprinėlėje.

Graži, labai išpuoselėta buvusi 16-oji vidurinė mokykla. Jos direktorius, kunigo A. Lipniūno kraštiečiai, panorą, kad mokykla būtų graži ne tik sienomis ir drausmingais mokiniais. Jis ir jo vadovaujamas pedagogų kolektyvas supranta, kad Lietuva laukia tauraus ir dvasingo jaunimo. Vardas žmogaus, kurio gyvenimo credo buvo atiduoti save Dievui, tėvynei ir jos žmonėms, didžiai įpareigoja. Nelengva bus, kai

atsakai už tokį būrį, tačiau bet kokia našta pakeliama su Dievo pagalba.

Konstancija ROMERYTE

Mokytojų katalikų sąjungos Panevėžio skyriaus pirmininkė

„Panevėžio balsas“

1993-10-12